

18+

Наталі Ів'єр

Лісітея

Витончені ігри

Видawnиcтво
Відкриття

Лісітея. Витончені ігри

Наталі Івєр

В

18+

Наталі Івєр

Лісітея

Витончені ігри

Вакритта

Наталі Іве́р

Лісітея

 Витончені ігри

Київ — Харків

ВИДАВНИЦТВО Відкриття

2025

УДК 821.161.2

I-25

I-25 **Наталі Івер.**

Лісітея. Витончені ігри : роман / Наталі Івер — Харків, Відкриття ; Київ, Поліпрінт, 2025. — 704 с.

ISBN 978-617-8141-00-4

За місяць до свого п'ятнадцятиліття Дагона втрачає батька. А разом із ним і своє звичне життя доньки королівського генерала. Життя, в якому були тренування на мечях, подорожі і можливість вчитися. За місяць до свого дев'ятнадцятиліття вона неочікувано отримує дари від змій і потрапляє до Лісітеї, чарівного королівства фейрі, де її тепло приймають і запрошують залишитись жити в казковому палаці серед моря білих квітів.

З дитинства закохана у траву, Дагона тішиться дізнатись, що може розвивати свої зміїні дари в саду отруйних рослин і майстерні еліксирів. Ще вона знову бере у руки меч і тренується майже щодня із сильним досвідченим воїном. І робить це не лише тому, що дуже любить — на неї чекають чотири випробування у «головного зла королівства», Моракса, які є частиною угоди, укладеної з тим, для кого вигода — понад усе.

18+

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8141-00-4

© Наталі Івер, текст, 2025

ГРИ ВЕРХОВНИХ ПРАВИТЕЛІВ

ТОМ 1

Він: Гра, насолода, фантазія

Вона: Сміливість, пристрасть, допитливість

Присвячую коханому чоловікові —
моєму безкінечному джерелу підтрим-
ки та натхнення, найдорожчій у світі лю-
дині, яка із захватом ставиться до всіх моїх
починань та невтомно розпалює мій вогонь
впевненості, що я на правильному шляху.

І яким складним він би не був, я йтиму
вперед, зігріваючись теплом наших перепле-
тених пальців і тішачись думкою, що усе
прекрасне, що є у моєму вигаданому сві-
ті, взято із власного життя.

ПРОЛОГ

— агоно, зосередься, — промовив батько, готуючись до чергового раунду на мечях. Ми тренувалися понад годину, і втома вже давалася взнаки. — Ти наче весь час думаєш про щось інше.

— Думаю, — зізналася я. — Учора донька міністра Пихате Гузно хвалилася, що виходить заміж. Вона глузувала з мене, що я не розділяю її радощів: мовляв, заздрю. Було б чому заздрити.

Батько засміявся.

— Міністра звуть Персон. Мене веселять прізвиська, які ти їм даєш, але якщо хтось чужий почує — можуть бути неприємності.

— Відколи ти боїшся неприємностей? — запитала я з удаваним здивуванням. — Тебе самого всі бояться. Королівський генерал! Хто тобі слово криве скаже? — я погладила одну зі своїх кіс, обертаючи її кінчик навколо пальця, і запитала: — Я могла б узгаляти не виходити заміж?

— А чому ти не хочеш?

— Мрію стати воїтелькою, як мама, — пояснила я.

Обличчям батька промайнула тінь. Я зітхнула. Мама померла під час пологів. Батько відтоді так і не одружився, хоча був вродливим чоловіком і обіймав високу посаду. Саме на честь матері мене назвали Дагоною. Він зустрів її під час походів у далеких землях Друетії, нашого королівства, і привіз до столиці. Попри те, що минуло вже майже п'ятнадцять років від її смерті, згадки про маму завжди викликали в нього тугу. Але його тішило, що я була

дуже схожою на неї: таке саме волосся червоно-рудого кольору, риси обличчя, фігура. Лише очі сіро-блакитні, батькові. Він не раз казав, що, дивлячись на мене, бачить її, і біль від втрати відчувається не так гостро.

— На жаль, ти не зможеш стати воїтелькою, моя змійко, — промовив він співчутливо. Батько з дитинства лагідно кликав мене змійкою — така ж прудка та в'юнка. — І твоя мама одружилася зі мною, — зауважив він усміхнено.

— Якби я зустріла когось такого ж хороброго і благородного, як ти, то, можливо, теж погодилася б на весілля, — додала я, трохи подумавши. — Але поки не хочу взагалі. Як мамі вдалося оволодіти мечем?

— Вона виросла далеко звідси, у краю, де трохи інші звичаї.

— Ми ніколи не бували там, хоча я з тобою об'їздила так багато місць, що й не злічити.

— Одного разу ми туди потрапимо. Обіцяю, — запевнив батько.

— Твоїм обіцянкам можна вірити — ти ще жодну не порушив. Отже, чекатиму.

— Через місяць тобі п'ятнадцять. Подумай, який подарунок ти б хотіла. Окрім книжок — у тебе їх повно.

— Як і питань. Секретар Терам каже, що я допитливістю пішла в тебе. Нещодавно він заявив, що в моєму віці треба бути стриманішою. Згідно з «етикетом», — я перекривила останнє слово, батько засміявся.

— Якщо зовні ти як дві краплі води схожа на маму, то характер — точно мій. Як і ставлення до етикету. Боюсь, питання твого заміжжя стане моїм головним болем.

— То це ще одна вагома причина, щоб я стала воїтелькою, — відповіла я, дивлячись пустотливо.

— Ти могла б вивчати рослини та виготовлення ліків. Тобі це подобається не менше, ніж меч. Обравши медицину, ти отримаєш гарне місце при дворі. Королю завжди потрібен тямущий лікар, — заохочував батько.

— Моя любов до квітів і рослин — це теж твій спадок, — усміхнулася я. — І як тобі вдається так добре в них розбиратися?

— Досвід, — відповів він, теж усміхаючись. — Коли постійно ранять у битвах, ліки завжди мають бути під рукою. А нічого кращого за рослини не існує. Вони є нашим порятунком майже від усіх хвороб. Головне — вчасно почати лікування.

Його остання фраза стосувалася безпосередньо мене. Я нерідко нехтувала обробкою ран, особливо, якщо не дуже боліло. Через мою легковажність батькові доводилося нашвидкуруч робити спеціальні мазі, які витягують гній за лічені години. Його знання та талант рятували моє життя в прямому сенсі. Батько теж міг би бути лікарем, але обрав шлях воїна.

* * *

Подарунок на своє п'ятнадцятиліття я так і не отримала. В кінці жовтня, за тиждень до цього дня, прийшла сумна звістка, що батько загинув у бою в сусідньому королівстві, де він перебував за дорученням короля Друетії.

Я цілий місяць плакала і не могла прийти до тями — його смерть знищила мене. Після похорону я дізналася, що маю жити з опікуном, якого скоро призначать. Кілька днів потому мене вивели з кімнати в палаці та представили жінці з чоловіком, яких я бачила вперше в житті.

— Я — Отерія, твоя тітка, — промовила незнайомка. — А це мій чоловік, Доук. Ми твої родичі по матері.

— Ви її сестра? — запитала я, розглядаючи жінку. Вона геть не була схожа на мене.

— Двоюрідна. Рідних у неї нікого не було — сирота. Всі загинули під час війни. Я переїхала до столиці задовго до цього і дізналася про їхню смерть з листів. Мені так прикро через твого батька.

— Ви будете моїми опікунами? — здогадалася я.

— Так, тобі буде добре у нас, — відповіла тітка солодким голосом, який мені не сподобався. Мені взагалі не подобалися ні вона, ні її чоловік. І не дарма.

Того ж дня я переїхала до них і дізналася ще одну жахливу новину: заповіт мого батька кудись зник, хоча я точно знала,

що він у нього був. Батько завжди уважно ставився до документів. Спадку вистачило б на довге безбідне життя, але без заповіту він перейшов не мені, а тітці — таким був закон у Друетії.

Потрапивши до своїх родичів, я зрозуміла, навіщо я їм: окрім спадку, на моє ім'я щомісяця надходила певна сума — виплата від короля на утримання мене, як доньки загиблого генерала. Я не могла сама розпоряджатися нею, і ніхто ніколи не цікавився, на що саме витрачають гроші мої опікуни. А вони купалися, як сир у маслі, жируючи на мій спадок та виплати. Все, що залишилося від батька, за два роки розтеклося по ігрових домах столиці.

Мені минуло сімнадцять, коли тітка була змушена продати будинок і переїхати в село, якомога далі від місць, де дядько міг за вечір програти купу грошей. Я багато працювала по господарству, хоча при цьому була всіляко обмежена. Проживши рік на новому місці, я тільки помічала, як моє життя ставало чимраз скрутнішим: я носила одяг з чужого плеча і м'ясо бачила лише на свята, хоча дядько його їв постійно. Мені ж не вистачало.

РОЗДІЛ 1

и тут дізналися, що ти подавала запит на аудієнцію з королем, — промовила тітка якомсь за вечерею. Стояв лютий. Село замело снігом так, що кілька днів ми майже нікуди не могли вийти. Я була змушена сидіти вдома з цими двома і слухати їхнє ниття про труднощі життя та нарікання на лиху долю.

— Подавала. І подам ще, — відповіла я. — Ви мене обікрали, вас судитимуть.

Мої опікуни розреготалися.

— Ти думаєш, що розумніша за всіх? — сказав глузливо дядько. — Усі твої запити повертаються і згорають у каміні. Ми знали, що ти намагатимешся дістатися до короля.

— І твої листи друзям батька теж у каміні, — уточнила єхидно тітка.

Я насупилася.

— Які ж ви огидні, — кинула я їм, встаючи з-за столу. — Добре, що в листопаді мені дев'ятнадцять. Я стану повнолітньою і зможу сама розпоряджатися своїми грошима.

— І куди ти підеш? — запитав дядько, регочучи. — Жити самій дівчині небезпечно — он скільки солдатів шниряє навколо. Хіба ти не чула, що зробили з донькою наших сусідів?

Наскільки я знала, вона залишилася сиротою після смерті батьків через хворобу, яка мало не в один день забрала життя обох. Одного вечора до неї завітали солдати, обікрали, згвалтували й убили.

— Піду в найми. Хоч у хату з лободи, аби не з вами, трутнями.

— Прикуси язика, — grimнув дядько. — Ми тобі знайдемо пару й одружимо. Є в нас кілька ідейок.

— До речі, ми знову переїжджаємо, — додала тітка. Я здивовано подивилася на неї. — Поки твій дядько остаточно не спустив усе, я купила дім в іншому кінці села, біля лісу. Це буде заїжджий двір. Повз наше село часто проїжджають подорожні, які прямують до столиці. Тож багато хто буде у нас зупинятися. Збирай свої королівські шати, завтра переїзд.

Дядько зареготав, дивлячись на мою латану сорочку. Я подарувала йому презирливий погляд і пішла складати речі, які поміщалися в невелику сумку. Окрім одягу, там були дві книги про лікарські рослини та лицарський роман, який я вже знала напам'ять. Він дістався мені від батька, і коли його відсутність відчувалася особливо гостро, я гортала книги, щоб втішитися.

* * *

Після переїзду в село я майже не тренувалася на мечях, бо не знала нікого, з ким могла б це робити бодай інколи. Єдине, що залишалося, — займатися в лісі. За це тітка не сварила: їй було байдуже, аби була зроблена вся робота по господарству.

Наприкінці березня, коли вже зійшов сніг, я змайструвала собі лук і вирішила вполювати якусь дичину на вечерю. Батько зі мною не тільки багато тренувався на мечях, а й учив стріляти по дерев'яних мішенях. Мені це добре вдавалося. А по живих, як виявилося, було зовсім непросто, бо бігати й стріляти я не вміла. За полювання в королівських лісах передбачалася в'язниця, а якщо спіймають з убитим оленем — смертна кара.

Але я настільки втомилася від тітчиної жорстокості та недоїдання, що мій мозок, мабуть, ослаб і не усвідомлював наслідків. Я ловила кроликів, іноді траплялися фазани. На королівських вігіліїв я не натрапляла, проте одного квітневого дня зустріла ту, з ким могла хоч трохи розділити свої прикраси та скромні улови. Наша зустріч була епічною.

— Твоїм луком тільки кізяк мішати, — почула я за спиною незнайомий голос. Повернувшись, я побачила чорноволосу дівчину, яка дивилася на мене, нахабно посміхаючись.

— Зроби мені кращий! — відповіла я невдоволено. Мало мені тітки, а тут ще якась дівка нападає.

— Запросто! — заявила вона. — Я давно тебе тут запримітила. Ти б могла впіймати щось дійсно цікаве, стріляти вмієш, — незнайомка підійшла до мене ближче і простягла руку. — Я — Манон, моя хата тут недалеко, через вулицю.

— Дагона, — представилась я. — Заїжджий двір, може, чула. Він належить моїм бридким родичам.

— Так. Бачила там жінку, вона сварила чоловіка з пропитими очима.

Я засміялася і запитала:

— То ти справді можеш зробити лука?

— Можу. Глянь на мій, — відповіла вона і простягла свою зброю. Він дійсно був гарним і набагато зручнішим, ніж той, що мала я.

— Якщо хочеш, можемо носити всю дичину до мене додому і там її готувати. Я живу з мамою і сестрою. Мама працює прачкою. Ми тут теж не так давно. Я до шістнадцяти років жила в замку.

— Ого! Я теж там жила, тільки до п'ятнадцяти. Ти донька знатного вельможі?

— Ні, прачки, — відповіла вона коротко, але одразу додала: — Я батька не знала. Мама працювала при замку, а я гралася з дітьми інших слуг на подвір'ї біля палацу. Коли піросла, допомагала з пранням матері. А потім її вигнали, бо якась свиня вкрала простирадло. Маму зробили крайньою.

Я співчутливо подивилася на неї.

— У мене вкрали більше, ніж простирадло. І це були одразу дві свині.

Манон засміялася:

— Ми подружимося, я впевнена. Ти мені подобаєшся.

Мені вона теж подобалася. Відтоді ми часто полювали разом, потім бігли до неї додому, обдирали та патрали тушки й готували ароматну печеню. Я познайомилася з її маленькою сестрою Дафною та матір'ю. Дафна народилася від солдата, який загинув на війні. Виплати від королівства на дівчинку були мізерні, як і дохід прачки, тож сім'я Манон не жила, а виживала. Дивлячись на важку долю своєї матері, моя подруга багато разів говорила, що не бажає одружуватися і народжувати дітей.

Я розділяла її бажання, бо серед знайомих хлопців ніхто й близько не був схожий на мого батька, але дітей я не хотіла ще з однієї причини: я боялася повторити долю своєї мами. Манон подобалася моя мрія стати воїтелькою, проте ми обидві добре розуміли, що за теперішніх умов вона була нездійсненою. Потайки я все ж не полишала надії почати нове життя, після від'їзду від родичів. Я мріяла вчитися і подорожувати королівствами, а одного разу побувати на батьківщині матері. Заміжжя викреслило б з мого життя і меч, і навчання, і подорожі.

Час спливав. Настала осінь. Непомітно минув вересень. Одного вечора я повернулася додому запізно, бо ми з Манон зайшли до лісу набагато глибше, ніж зазвичай, і довше возилися зі здобиччю — це був справжнісінький великий куш: два кролики та перепілка.

Я дісталася додому аж о дев'ятій, надворі вже було темно, хоч око виколи. Для початку жовтня стояла тепла погода, що було ще однією причиною мого запізнення, — я насолоджувалася перебуванням на свіжому повітрі якнайдалі від своїх родичів.

За кілька днів до цього, під час попереднього полювання, я поранила руку — не помітила зламану гілку, що стирчала, і з усієї сили напоролася на неї. Рана спухла — не обробила її цілющою маззю одразу, бо, як виявилось, вона скінчилася. Увесь наступний день я ходила з перев'язаною рукою і думала, як би збігати в ліс і нарвати трави, з якої я зазвичай робила цю мазь. І сьогодні, під час полювання, я нарвала її вдосталь, заповнивши кишені своєї куртки.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.